

Ἄφου αὐτὸς τὴν γλῶσσαν του στιγμὴν δὲν συμμαζεύει
καὶ ἴστὸ Παρίσι κατ' αὐτὰς με τὸν Μπολιέ χαζεύει,
ἀφου αὐτὸς, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει πιά νισάφι
καὶ δεξιά κι ἀριστερά τὰ ἐξ ἀμάξης γράφει,
καὶ λέγει ἴστους Παρισίνους κι εἰς ἄλλους Τραπεζίτας:
«πεντάρα μὴ δανείζετε αὐτοὺς τοὺς ψωμοζήτας».

Ἄφου αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει
μὲ ὄλους τοὺς μουφλοῦζήδες κι ἑμὰς νὰ ἐξίσωνη,
ἀφου αὐτὸς ἐπλήγωσε τὸ κράτος εἰς τὰ καιρία
καὶ σήμερον τὰ φόντα μας νομιζονται ἀέρια,
κι ἀφου πλησίον καὶ μακρὰν μετὰ πολλῆς μανίας
προδίδει τὸ Κορδόνι μου ὡς ἄλλος Πausανίας.

Ἄπὸ τὸ σκέλος τὸ δεξι ἀμέσως τὸν ἀρπάζω
καὶ μὲ τὸ Ἰσοζύγιον τοῦ κράτους τὸν σκεπάζω,
ἐμπρὸς μου δὲ ἀνάσκελα φαρδὸ πλατὺ τὸν ρίχνω
καὶ τόσα περισσεύματα ἐφετινὰ τοῦ δείχνω,
μήπως μ' ἐκεῖνα φωτισθῆ κι ἀνοιξῆ τὰ χαβά του
κι ἀφήσῃ τὸν μονότονον καὶ θλιβερό χαβά του.

Βουνὰ ὑφόνω γύρω του μὲ ἀριθμῶν σαροῦς
καὶ λησιμονῶ διὰ παντὸς ἐκείνους τοὺς καιροῦς,
ὅπου ἐποτιζόμεθα μὲ πικριῶν λαγήνη
καὶ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας μας ἐσφιγγαμεν σωτήριον,
τὸ δὲ λαμπρόν του μέγαρον κατήντησε νὰ γίνῃ
ἐμοῦ καὶ τῶν ἐταίρων μου τὸ ἀποχωρητήριο.

Ἄνω τὰς σχέσεις τὰς στενὰς καὶ λησιμονῶ τὰ πρῶτα,
ποῦ κάθε βράδυ τακτικὰ μὰς ἔκανε βεγκέρα
καὶ μὰς ἐτράτερονε λικέρ καὶ τσάι καὶ πισκότα
κι ὡς συνωμότης ἤρχετο πὰς φίλους ἐκεῖ πέρα,
κι ἐγὼ μὲ σκοῦφον κόκκινον ἐσάστιστα καὶ τάχανα
καὶ εἶχαμεν ὡς σύνθημα τάειμνηστα τὰ λάχανα.

Μ' ἀμείλικτον ἀκλῆρότητα τὸ στῆθος μου ὀπλιζῶ
καὶ τὸ μικρὸ μουστάκι του τὸ βγάζω τρίχα τρίχα,
ὡς νόθον κλάσμα καὶ ψευδὲς φωνὴν τὸν σφονδυλίζω
καθὼς ἐτίναζε ποτὲ κι ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχα,
καὶ Κατηγορητήριο ἐξ τοῦ προχείρου κάνω
γι' αὐτὸν τὸν μακρολέεκα, γι' αὐτὸν τὸν πελεκάνο.

Τὸν Ἄγγλον τὸν ὑπόδικον πρὸς ὦραν τὸν ἀφίνω
καὶ τῆς ὀργῆς μου τὴν χολὴν στὸν Καραπάνον χύνω,
προστάζω δὲ τὸν Κάτωνα ἐκείνον τῶν Πατρῶν
νὰ δεῖξῃ οἱ Κορδονάτοι μου πὼς ἀχυρα δὲν τρῶν,
καὶ ἴσῃ Βουλὴν ἐπιφανεῖς μὲ μαῦρη ρεδιγχότα
τοῦ Ἀρτινοῦ κρεμανταλὰ νὰ ψάλλῃ τὰ εἰκότα.

Καὶ ὀλίγαι ποικιλίαι, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκείνος ὁ Χουτόπουλος ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη
καὶ τί δὲν ἐκουθάλῃσε καὶ τί δὲν ἔχει φέρι.
Ἐκεῖ κι' ὁ μέγας Φασουλῆς, ὅπου παρ' ὄλων φάλλεται,
ὡς ποῦ νὰ πῆς λουκάνικο εἰς πίπαν μεταβάλλεται,
κι' αἰσθάνεται τὴν ὄρεϊν νὰ πῆς μ' αὐτὴν τσιγάρο
καὶ βλέπει τὸ κεφάλι του νὰ γίνεταί ρουγάρο.
Κοντὰ του δὲ κι' ἡ Φασουλῆ πολὺ κομφουομένη,
διότι τώρα εὐτυχῶς δὲν εἶναι φουσκωμένη.

Ἄ Νίκος ὁ Ματθιόπουλος, ἀδάμας τῶν ἐμπορῶν,
ἀνὴρ διὰ πλήρης ἀρετῶν πολλῶν καὶ διαφρῶν,
τοῦ Πετροχείλου τοῦ γνωστοῦ τὴν Σταματοῦλαν ἔπηρε,
κορίσι μὲ τὰ δλα του καὶ πρῆγμα τεταρτικί,
εἰς δι τὸ ζεύγος ἐκ ψυχῆς εὐχθήθησαν αἱ Μοῖραι
ἀγάπην μακροχρόνιον, παιδιὰ, κουδαρνταλῆκι.
Αὐτὰ πύχθη κι' ὁ Ρω μ η ρ ὸς κι' ὁ Γεωργῆς Μαυρογιάνης
μετὰ πολλῆς θερμότητος, μετὰ γαστρὸς πρησιμένης.

Ἐβγήκαν τοῦ Στεφάνου αἱ Γ ε ν ι κ αὶ Ἄ ρ χ α ι
καὶ τρέξε νὰ τῆς πάρῃ, ὡ φοιτητὰ πτωχέ.
Εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου πωλοῦνται τρεῖς δραχμάς,
θερμῶς δι' ἐπιστάτῳν ἀπ' ὄλους κι' ἀπὸ μὲς.

Ἄ Γεωργῆς ὁ Στρατήγιος, σπουδαῖος ἀδουκάτος,
τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων φῶς φανερὰ ἰδῶν,
ἐκ Παιρικῶς ἐνταῦθα μετώφισεν ἰσάτους
κοντὰ εἰς τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὴν ὁδόν,
μαζὶ μὲ τὸν γαμπρὸν του Μιχαῆλ Φραγκαντώνη,
ποῦ πῆνε ἡ δουλειὰς του ὡς σήμερον Κορδόνι.

Ἰδοῦ κι' ὁ Κερσφόρος ὁ κατὰ φαντασίαν,
τοῦ Μολιέρου ἔργον μὲ τὴσσην σμακσίαν.
Ἄ Λάσκαρης ὁ Νίκος, μὲ μίλλον κωμῶδος,
μετῆρρασκεν ἐμμέτρως καὶ μὲλα εὐρηκῶς.

Ἄ Γιάννης Ἄιδονόπουλος, γνωστός ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν φραγκοραπτιῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔθνη,
πολλὰ καμάρια ἔφερε καινούρια τοῦ γεμῶνος,
ποῦ δὲν τὰ ρθίρει εὐκόλα ὁ πανδακμάτωρ χρόνος.
Μὰ τὰρα συνεταιρῶς του κι' ὁ ἀδελφός του μίνει,
ὅπου κανεῖ ἴστὸ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παρεδραίνει,
καὶ ὀσάματα ἰσοῦδασει τῆς κοπιτικῆς περισσοῦ
τοῦ Βιντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τέτοιον φραγκοραπτιδικὸν δὲν εἶναι παρὲς γίλα ...
τὸ ράψιμό του ἐντάλει, τὸ κόψιμό του τρέλλα.
Σὶ κόβει Ἄιδονόπουλος; ... εἰσὶ κελὰ κομμένοι ...
οἱ ράβει Ἄιδονόπουλος; ... εἰσὶ καλὰ ραμμένοι.

Ἄ Νίκος ὁ Μωμερῆς
Ἄ Νίκος ὁ Μωμερῆς

Ἄ Νίκος ὁ Μωμερῆς ὅς κάνω — πῶς ἴστὸ σπῆτι μου ἀνίσθη,
ἴσῃ Νεάπολι ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρτίει,
μὲ ἐνδοχῆσι Σόδη, — εἰς τὸν ἴσῃ τὸν ἴσῃ τὸν ἴσῃ,

μὲ Χρυσὸν μὲ μίανρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χίρα δίχως ἀνῆρα, — ποῦταν ἄλλοτε μωμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθου» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολῶς.